

***Sygn. akt: I C 888/20 upr.***

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Alicja Tułodziecka

Protokolant: sekretarz sądowy Weronika Orlich

po rozpoznaniu dnia 15 marca 2021 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko W. S. i J. L.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu;

III. przyznaje ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kwidzynie na rzecz radcy prawnego P. N. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) wraz z należnym podatkiem VAT za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu.

Sędzia Alicja Tułodziecka

***Sygn. akt I C 888/20 upr.***

## UZASADNIENIE

Powód A. K. wniósł pozew przeciwko W. S. i J. L., domagając się zasądzenia od każdej z pozwanych kwot po 5.000 zł na swoją rzecz za krzywdy jakie zostały mu wyrządzone w związku ze złożeniem przez pozwane zawiadomienia o popełnieniu przez powoda przestępstwa. Nadto powód domagał się zasądzenia kwot po 5.000 zł od każdej z pozwanych na rzecz Domu Dziecka w S.. Powód wniósł także o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego pozwu powód wskazał, że obie pozwane złożyły doniesienie do Prokuratury Rejonowej w Kwidzynie o tym, iż powód w listopadzie 2019 r. oraz w lutym 2020 r. ubliżał im. W ocenie powoda, jest to oczernianie go, bowiem sytuacje takie nie miały miejsca i nie popełnił on żadnego przestępstwa. Powód podniósł, że został przez pozwane pomówiony i zniesławiony, a złożenie zawiadomienia o przestępstwie stanowiło próbę niesłusznego ukarania powoda.

W odpowiedzi na pozew pozwane W. S. i J. L. w pierwszej kolejności wniosły o odrzucenie pozwu z uwagi na brak przesłanek procesowych, a następnie domagały się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

Pozwane wskazały, iż pozew nie zawiera oznaczenia przedmiotu sporu, wobec czego nie sposób należycie ustosunkować się do żądań i twierdzeń powoda. Wobec tego pozwane podały, że z uwagi na liczne, nieuzupełnione braki formalne, pozew wniesiony przez A. K. winien być odrzucony.

Pozwane podały także, iż w istocie pozwana W. S. złożyła zawiadomienie o możliwości popełnienia przez powoda przestępstwa, jednak dochodzenie wszczęte w oparciu o to zawiadomienie zostało umorzone wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego.

Pozwane podniosły, że w ich ocenie samo wszczęcie, czy kontynuowanie postępowania karnego nie może samo przez się być uznane za naruszanie dóbr osobistych. Wskazano także, że każdy ma prawo zawiadomić organy ścigania o popełnieniu przestępstwa. Nadto wskazano, iż naruszenia dóbr osobistych nie stanowi także składanie zeznań w charakterze świadka.

Pozwane dodały, iż to one były wielokrotnie adresatami agresywnych i obraźliwych zachowań ze strony powoda.

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2020 r. Sąd odmówił odrzucenia pozwu w niniejszej sprawie. Postanowienie było prawomocne.

### **Sąd ustalił, co następuje:**

W. S. oraz J. L. są pracownikami Urzędu Gminy w S.. W. S. pracuje jako inspektor do spraw inkasa i wymiaru podatku rolnego, leśnego i środków transportu. J. L. pracuje jako podinspektor do spraw inkasa i wymiaru podatku od nieruchomości.

(bezsporne)

W związku ze swoją pracą W. S. i J. L. mają kontakty służbowe z A. K..

A. K. pełni funkcję sołtysa we wsi B..

Relacje służbowe między stronami układają się źle. A. K. zgłaszał wiele pretensji wobec pracownik Urzędu Gminy w S..

(dowód: zeznania powoda A. K. z k. 81 – 82 akt (nagranie z

k. 74 akt)

zeznania pozwanej W. S. z k. 82 – 84 akt (nagranie z k. 74 akt)

zeznania pozwanej J. L. z k. 84 – 85 akt (nagranie z k.

74 akt)

zeznania świadka W. K. z k. 77 – 79 akt

(nagranie z k. 75 akt)

W (...) 2019 r. syn A. K. otrzymał zawiadomienie w sprawie niezapłaconego podatku. A. K. udał się wówczas do Urzędu Gminy w celu wyjaśnienia sprawy zaległości w tym podatku. W. S. odmówiła udzielenia informacji A. K. wskazując, iż nie jest on stroną postępowania. Wówczas A. K. zaczął krzyczeć na W. S.. Ponadto A. K. telefonicznie wezwał do tego gabinetu również Wójta Gminy S. – W. K. wskazując, iż W. S. jest niekompetentna oraz powinna być zwolniona z pracy.

W. S. ponownie sprawdziła dokumenty i wykazała, że nie wszystkie należności są uregulowane. Ponadto wyjaśniła, że A. K. nie posiada upoważnienia od swojego syna specjalnego do spraw podatkowych.

A. K. używał słów wulgarnych i obrażał pracownice Urzędu. A. K. głośno wyrażał swoje niezadowolenie z pracy W. S..

W. S. i J. L. obawiały się A. K. i wypowiedzianych przez niego słów. Były przestraszone i zdenerwowane. Obawiały się o swoje życie i zdrowie.

W lutym 2020 r. A. K. ponownie udał się do Urzędu Gminy w sprawie tytułu wykonawczego, jaki został wystawiony przeciwko jego synowi. Ponownie A. K. krzyczał na W. S. i uważał, że jest ona niekompetentna. Z kolei W. S. tłumaczyła, że wykonywała swoje obowiązki służbowe.

A. K. zarzucał pracownikom, że nie pracują, a jedynie patrzą przez okno. Po wizycie A. K. w lutym 2020 r. W. S. się popłakała.

A. K. nagrał na dyktafonie przebieg tego spotkania.

Wizyty A. K. w Urzędzie Gminy w S. wywoływały silny stres u W. S.. Zażywała ona z tego powodu leki uspokajające. Po wizytach A. K. W. S. była roztrzęsiona.

Za namową J. L. oraz W. K., W. S. zdecydowała się złożyć zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez A. K.. W. S. chciała, aby zakończyły się te negatywne i agresywne zachowania A. K. wobec jej osoby.

W przeciągu ostatnich 10 lat A. K. podczas wizyt w Urzędzie Gminy wielokrotnie używał wulgarnych słów i obrażał W. S.. Zarzucał jej niekompetencję przy pracownikach i interesantach. Czuła się ona poniżana. Nadto W. S. obawiała się A. K.. Jego zachowanie było agresywne.

(dowód: zeznania świadka B. P. z k. 76 – 77 akt (nagranie z k. 75

akt),

zeznania świadka W. K. z k. 77 – 79 akt (nagranie z k. 75 akt),

zeznania świadka M. S. z k. 79 – 80 akt (nagranie

z k. 75 akt),

zeznania powoda A. K. z k. 81 – 82 akt (nagranie z k.

75 akt),

zeznania pozwanej W. S. z k. 82 – 84 akt

(nagranie z k. 75 akt),

zeznania pozwanej J. L. z k. 84 – 85 akt (nagranie z k. 75 akt)

W. S. złożyła zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej w Kwidzynie w sprawie kierowania wobec niej przez A. K. gróźb karalnych oraz w sprawie znieważenia jej osoby.

Z kolei J. L. została przesłuchana w charakterze świadka oraz złożyła wniosek o ściganie i ukaranie A. K. za przestępstwo kierowania wobec niej gróźb karalnych.

Postanowieniem z dnia 26 maja 2020 r. Prokuratura Rejonowa w Kwidzynie umorzyła dochodzenie w sprawie:

- znieważenia w dniu 19 lutego 2020 r. w Urzędzie Gminy w S. funkcjonariuszy publicznych, tj. urzędników Urzędu Gminy w S. W. S. i J. L. przez A. K., podczas i w związku z pełnieniem przez wyżej wymienione obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego,

- kierowania przez A. K. w dniu 06 grudnia 2019 r. w Urzędzie Gminy w S. gróźb pozbawienia życia wobec W. S. i J. L., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego.

(dowód: postanowienie z k. 34 – 37 akt,

dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Prokuratury Rejonowej w Kwidzynie – sygn. akt Ds. 1183/20)

### **Sąd zważył, co następuje:**

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków B. P., W. K. i M. S., a także na podstawie zeznań złożonych przez powoda A. K. i przez pozwane W. S. i J. L.. Nadto ustaleń faktycznych w sprawie Sąd dokonywał na podstawie danych wynikających z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy Prokuratury Rejonowej w Kwidzynie o sygn. akt Ds. 1183/20.

Sąd orzekający uznał za wiarygodne zeznania świadków W. K. oraz M. S., którzy opisali przebieg zdarzeń z grudnia 2019 r. i z lutego 2020 r. w Urzędzie Gminy w S.. Świadczenie opisali zachowanie powoda wobec pozwanych podczas tych zdarzeń. Nadto świadkowie opisali jak wcześniej wyglądały wizyty powoda w Urzędzie oraz relacje służbowe między powodem i pozwanymi. Świadczenie wskazywali także na reakcje pracowników po wizytach powoda w Urzędzie. Świadczenie zgodnie także przyznali, że w sprawie zachowania powoda należało złożyć zawiadomienie na Policji. Relacja świadków M. S. i W. K. była spójna, jasna i niesprzeczna.

Zeznania świadka B. P. Sąd także uznał za wiarygodne, jednakże nie można pomijać, że świadek przebieg przedmiotowego zdarzenia znała jedynie z relacji powoda.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanych W. S. i J. L., które były jasne, konsekwentne i spójne. Pozwane w swoich zeznaniach przedstawiły przebieg zdarzeń z grudnia 2019 r. i z lutego 2020 r. Pozwane szczegółowo opisywały zachowanie powoda oraz swoje reakcje i obawy z tym związane. Pozwana W. S. opisała także jak wyglądały relacje służbowe z powodem we wcześniejszych latach i w jaki sposób powód ją traktował jako urzędnika. Pozwane wyjaśniły także z jakich przyczyn złożono zawiadomienie o możliwości popełnieniu przestępstwa przez powoda w lutym 2020 r. Pozwane wskazały także z jakich względów nie odwołały się od orzeczenia Prokuratury o umorzeniu dochodzenia. W toku przeprowadzonego postępowania nie ujawniły się okoliczności, które podważyłyby moc dowodową zeznań złożonych przez pozwane. Wobec tego Sąd na ich podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd w znacznej części dał także wiarę zeznaniom powoda A. K.. Powód w swoich zeznaniach opisał przebieg zdarzeń z grudnia 2019 r. i z lutego 2020 r. Powód nie ukrywał swoich pretensji do pracowników Urzędu Gminy w S., a nadto nie ukrywał swojego negatywnego nastawienia do pozwanej W. S.. Sąd nie zgodził się jednak z twierdzeniami powoda, w których kwestionował swoje wypowiedzi kierowane do pozwanej W. S.. Nadto Sąd nie zgodził się z twierdzeniami powoda, że ta sprawa „rozeszła się może nawet więcej niż na powiat”. Te twierdzenia powoda nie znalazły bowiem oparcia w innych wiarygodnych i przekonujących dowodach.

Sąd uznał za wiarygodne także dane wynikające z dokumentów zebranych w tej sprawie. W toku prowadzonego postępowania strony nie kwestionowały ich wiarygodności, ani prawdziwości ich treści. Nadto nie ujawniły się inne okoliczności, które pozbawiłyby te dane mocy dowodowej.

W przedmiotowej sprawie powód A. K. domagał się od pozwanej W. S. zapłaty łącznie kwoty 10.000 zł (a w tym kwoty 5.000 zł na jego rzecz oraz kwoty 5.000 zł na rzecz Domu Dziecka w S.) i od pozwanej J. L. zapłaty łącznie kwoty 10.000 zł (a w tym kwoty 5.000 zł na jego rzecz oraz kwoty 5.000 zł na rzecz Domu Dziecka w S.). Powód podniósł, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Naruszenie to polegać miało na złożeniu przez pozwane zawiadomienia o możliwości popełnienia przez niego przestępstwa, w wyniku czego naruszono reputację powoda jako sołtysa oraz jego dobre imię i honor. Powód zaznaczał, że został pomówiony przez pozwane.

Wobec powyższego wskazać trzeba, że podstawą żądania powoda A. K. było naruszenie jego dóbr osobistych, o których stanowi przepis art. 23 k.c. Zgodnie z treścią tegoż przepisu dobrami osobistymi człowieka są w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska.

Powołany przepis nie zawiera zamkniętego katalogu dóbr osobistych, możliwe jest zatem konstruowanie innych dóbr osobistych oprócz tych wymienionych w przywołanym przepisie. Nie oznacza to jednak pełnej dowolności. Dobra osobiste, ściśle związane z daną osobą mają charakter bezwzględny, a zatem są niezależne od sytuacji, w jakiej dana osoba się znalazła (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 maja 2010 r., sygn. akt II CSK 640/09).

Powód A. K. podnosił, że zachowanie pozwanych godziło w jego cześć, godność osobistą, dobre imię i nieposzlakowaną opinię niezbędną do pełnienia funkcji soltysa, które w konsekwencji należało zakwalifikować jako dobra osobiste.

Z kolei zgodnie z treścią przepisu art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Z kolei § 2 powyższego przepisu stanowi, że jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych.

Podkreślenia wymaga to, że z powyższego przepisu wynika jednoznacznie, że ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie przed działaniem bezprawnym. Przesłanka bezprawności działania jest zatem przesłanką konieczną do udzielenia ochrony przewidzianej w powyższym przepisie.

Mając to na uwadze wskazać należy, że powód powinien w niniejszej sprawie wykazać, że do naruszenia jego dóbr osobistych doszło poprzez bezprawne zachowanie pozwanych. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Dodać jedynie trzeba, iż w tej sprawie powód korzystał z pomocy fachowego pełnomocnika, a zatem Sąd nie miał obowiązku pouczać go o ciężarze dowodów wynikających z przepisu art. 6 k.c.

Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie wynikało, że w dniu 19 lutego 2020 r. pozwana W. S. złożyła zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez powoda. W. S. domagała się ścigania i ukarania powoda za przestępstwo znieważenia oraz za kierowane wobec niej przez powoda groźby. Natomiast J. L. w dniu 19 lutego 2020 r. została przesłuchana w charakterze świadka, a nadto wniosła o ściganie i ukaranie powoda za przestępstwo gróźb karalnych.

W związku z tymi czynnościami pozwanych wszczęto dochodzenie o przestępstwo określone w przepisie art. 190 § 1 k.k. Następnie postanowieniem z dnia 26 maja 2020 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kwidzynie umorzył dochodzenie w sprawie znieważenia (tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.) i w sprawie kierowania gróźb karalnych (tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.) wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego.

W ocenie Sądu orzekającego, te czynności podjęte przez pozwane W. S. i J. L. nie stanowiły naruszenia dóbr osobistych powoda A. K.. Działania pozwanych bowiem nie sposób uznać za bezprawne.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że pojęcie bezprawności oznacza ujemną ocenę zachowania się opartą na sprzeczności tego zachowania z szeroko pojętym porządkiem prawnym, a więc na sprzeczności z obowiązującymi przepisami ustawy bądź regułami wynikającymi z zasad współżycia społecznego. Bezprawność stanowi kwalifikację przedmiotową czynu, ujmuje zachowanie jako obiektywnie nieprawidłowe, abstrahując przy tym od elementu zawinienia. Przy ustaleniu bezprawności rozważeniu podlega stosunek, w jakim pozostaje dane zachowanie względem obowiązujących reguł postępowania (por: tak też w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 07 czerwca 2013r., sygn.

akt I ACa 1584/12, opublikowane w bazie prawnej Lex nr 1327625, oraz w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r., sygn. akt IV CSK 587/10, opublikowane w bazie prawnej LEX nr 1129156).

Podkreślenia wymaga to, że bezprawność zostaje wyłączona w razie działania w ramach porządku prawnego, wykonywania prawa podmiotowego, obrony interesu zasługującego na ochronę, czy też w razie zezwolenia uprawnionego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt II PK 207/14, opublikowany w bazie prawnej LEX nr 1794313, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2000 r., sygn. akt II CKN 670/98, opublikowany w bazie prawnej LEX nr 51058).

Wskazać w tym miejscu trzeba, że do tych działań dopuszczalnych w ramach obowiązującego porządku prawnego, ale które ze swej istoty dotyczą dóbr osobistych człowieka (takich jak np. cześć, czy dobre imię), należy m.in. złożenie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Niewątpliwie ta czynność polega na przypisaniu określonych zachowań ocenianych negatywnie, ale jest to czynność prawnie dopuszczalna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05 lipca 2019 r., sygn. akt IV CSK 627/18).

W niniejszej sprawie pozwane skorzystały z przysługujących im uprawnień w ramach obowiązującego porządku prawnego. Pozwane miały na uwadze wcześniejsze nieodpowiednie i wielokrotnie wulgarne zachowanie powoda wobec nich i wobec tego podjęły one czynności zmierzające zapobieżeniu takim sytuacjom na przyszłość. Pozwane jasno i logicznie wytłumaczyły z jakich przyczyn zdecydowały się na złożenie zawiadomienia oraz na złożenie zeznań na Policji. Pozwane przedstawiły także swoje obawy wobec powoda oraz reakcje na zachowania powoda jakie miały miejsce w Urzędzie Gminy S.. W ocenie Sądu, działanie pozwanych w tym zakresie było całkowicie legalne, zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Wskazać trzeba, że pozwane podczas przesłuchania podały przebieg zdarzeń z grudnia 2019 r. oraz z lutego 2020 r., a także opisały zachowanie powoda w latach wcześniejszych. Pozwane relacjonowały jedynie te zdarzenia i ich przebieg, nie oceniając zachowań powoda i nie wypowiadając się w jakikolwiek ocenny sposób na temat powoda.

Zaznaczyć jeszcze trzeba, iż jako bezprawne należałoby ocenić działanie osoby składającej zawiadomienie bądź zeznania w charakterze świadka podjęte w celu szykanowania, nękania, z niskich pobudek, mające na celu naruszenie czci bądź godności.

Zdaniem Sądu, zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwala jednak na dokonanie takich ustaleń w tym zakresie. Samo tylko przeświadczenie powoda nie jest wystarczające, aby uznać, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, bowiem ustalenie takie musi mieć obiektywny charakter.

Z okoliczności tejże sprawy wynika jednoznacznie, iż zarzucane pozwanym naruszenie dóbr osobistych powoda stanowiło jedynie subiektywną ocenę powoda, który poczuł się urażony złożeniem zawiadomienia przez pozwane. Nadto powód podnosił, że informacja o złożonym zawiadomieniu „rozeszła się może nawet więcej niż na powiat”. Okoliczności takie jednak nie znalazły oparcia w obiektywnych i wiarygodnych dowodach. Powód w żaden sposób nie wykazał, aby pozwane rozpowiadały jakiegokolwiek nieprawdziwe informacje o nim i o jego zachowaniu.

Mając na uwadze powyżej przedstawione okoliczności i rozważania należy stwierdzić, że ze strony pozwanych nie było działania o charakterze bezprawnym, a zatem nie doszło do naruszenia przez pozwane dóbr osobistych powoda w postaci jego czci i dobrego imienia. W tym stanie rzeczy Sąd oddalił powództwo powoda A. K. jako niezasadne. Podstawę prawną tegoż rozstrzygnięcia stanowił przepis art. 23 k.c. w zw. z art. 24 k.c. a contrario.

O kosztach procesu należnych w tejże sprawie od powoda A. K. orzeczono na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. – zgodnie z zasadą słuszności. W niniejszej sprawie Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu.

Powód przegrał niniejszą sprawę w całości, a w konsekwencji tegoż miałby obowiązek zwrotu kosztów procesu poniesionych przez pozwane.

Wskazać trzeba, że zastosowanie przepisu art. 102 nie wymaga osobnego wniosku od strony przegrywającej. Powinno ono być ocenione w całokształcie okoliczności konkretnego przypadku, z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. Przepis art. 102 k.p.c. nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, zatem ich kwalifikacja należy do Sądu, który po uwzględnieniu całokształtu okoliczności konkretnej sprawy, winien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości. Do kręgu okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek z art. 102 k.p.c. należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i będące „na zewnątrz” procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie sytuacja majątkowa powoda dawała dostateczne podstawy do uznania, iż jest to „szczególnie uzasadniony przypadek” w rozumieniu przepisu art. 102 k.p.c. i nie należy go w tej sprawie dodatkowo obciążać kosztami procesu. Powód wraz z małżonką utrzymuje się z renty i emerytury w łącznej wysokości niewiele ponad kwotę 2.000 zł. Nadto kwota ta jest przeznaczana na pokrycie stałych, niezbędnych wydatków np. opłaty za media, zakup żywności, czy zakup leków. Nadto powód ma problemy ze zdrowiem, co zostało szczegółowo opisane przy złożeniu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Na marginesie dodać trzeba, że w tej sprawie Sąd był zobowiązany rozstrzygnąć zagadnienie prawne w związku z roszczeniami zgłoszonymi przez powoda, a powód subiektywnie był przekonany o słuszności swoich żądań.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, a także sytuację majątkową i osobistą powoda oraz kierując się poczuciem sprawiedliwości, Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu w niniejszej sprawie.

Sąd na podstawie przepisu § 14 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu przyznał na rzecz radcy prawnego P. N. kwotę 360 zł wraz z należnym podatkiem VAT za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu.